

Пѣтъ му бѣше за неделя,
А той го зеде за пладня.
По край ми лозе замина,

Баща му лозе копаше.

.

112.

Петко Векилинъ.

Пеле, не пеле, мори, петли-те;
Сеймени тентилъ тръгнѣха,
Чорбаджи Петко фанѣха,
Калоферски-а векилинъ,
А Стамболски-а сарафинъ.
Назатъ му рѣче врѣзаха,
Потъ конъ му нозе коваха,
На Стамболъ да го закаратъ.
А Петковица викилка,
Тя си на следъ тяхъ идеше,
На сеймени сѣ молеше:
„Сеймени, млади сеймени!
Сичко-но бегликъ земете,

Овце-те сѣсѣ овчере-те,
Говѣда сѣ говѣдаре-то;
Още ни бегликъ земете
Кѣща-та сѣ покѣщнина-та,
чорбаджи Петко пуснете,
Камоферсчи-а векилинъ!“
А сеймене ѿ думаха:
„Петковице ле, векилко!
Не жали Петко векилинъ,
Въ Филибе му е обяд-а,
На Едрене му вечера,
Заранъ порано вовъ Стамболъ.

113.

Отъ Панагюрище.

Прочуло ся е люта змѣя,
Люта змѣя осойница
Со три глави, сѣ три опашки
На царьови-те друмове,
Тѣ воспря на цар-я хазна,
Тѣ не може да му мине.
Царъ ся чуди, царъ ся мае,
Що да стори люта змѣя.
Прочуле ся три делѣ
Три делѣ въ ново село;
Един-а е дели Петаръ,
Втори-а е дели Марко,
Трѣти-а е мало дете
Мало дете башъ Гроица.
Царъ честити отговаря:
„Я викайте три делѣ,
Да утрепатъ люта змѣя!“

Па отиде дели Петаръ,
Въ друми вѣрви, песенъ пее:
„Де сѣ, да сѣ люта змѣя,
Я си излязъ на друмове!“
И излѣзе люта змѣя,
Претегна му на конъ нозе,
Па си вдигна втора глава,
Тѣ му вѣрза бѣли рѣче;
Па си вдигна трета глава,
Да му пиѣ черни очи.
Уплаши ся дели Петаръ,
Бутна коня тѣ назади.
Среща иде дели Марко,
Въ среща иде, песенъ пее.
Дели Петаръ отговаря:
„Я вѣрни ся, дели Марко!
Не губи ся тая змѣя